ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Karla Šimky a soudkyň Mgr. Evy Šonkové a JUDr. Miluše Doškové v právní věci žalobce: **M. S.**, zastoupený Mgr. Ing. Vlastimilem Mlčochem, advokátem se sídlem Sekaninova 1204/36, Praha 2, proti žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie,** se sídlem Olšanská 2, Praha 3, proti rozhodnutí žalované ze dne 27. 4. 2017, č. j. CPR-30999-3/ČJ-2016-930310-V234, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 A 54/2017 – 17,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalované **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává.**

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Žalobce byl dne 23. 10. 2016 kontrolován hlídkou Policie České republiky, při níž se prokázal ukrajinským cestovním dokladem. V rámci kontroly bylo zjištěno, že na území České republiky pobývá bez platného víza či povolení k pobytu. Rozhodnutím Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy ze dne 9. 12. 2016, č. j. KRPA-438905-23/ČJ-2016-000022, bylo žalobci uloženo správní vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), a zároveň stanovena doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské

unie, v délce 1 roku. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, které žalovaná v záhlaví označeným rozhodnutím (dále jen „napadené rozhodnutí“) zamítla.

[2] Proti napadenému rozhodnutí podal žalobce žalobu, kterou Městský soud v Praze v záhlaví uvedeným rozsudkem (dále jen „městský soud“ a „napadený rozsudek“) zamítl. V odůvodnění městský soud nejprve shrnul zjištěné skutečnosti. Žalobce na území schengenského prostoru vstoupil dne 14. 11. 2015 na základě víza s platností do dne 24. 11. 2015. V den skončení platnosti víza podal žádost o udělení azylu. Žádosti nebylo vyhověno a rozhodnutí nabylo právní moci dne 1. 8. 2016. Dne 15. 9. 2016 podal žalobce žádost o udělení dlouhodobého víza za účelem strpění dle § 33 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, která nezakládala fikci oprávněného pobytu. Řízení bylo skončeno dne 23. 8. 2016 a rozhodnutí nabylo právní moci dne 27. 10. 2016.

[3] K právnímu hodnocení městský soud uvedl, že policie vždy vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, nastane-li některá ze skutkových situací předvídaných v § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, pokud nebude rozhodnutím nepřiměřeným způsobem zasaženo do soukromého a rodinného života dle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Městský soud se následně podrobně zabýval otázkami nuceného vycestování a přiměřeností zásahu do práva žalobce na soukromý a rodinný život, přičemž vycházel z kritérií vytyčených Evropským soudem pro lidská práva. Jelikož žalobce přicestoval do České republiky teprve v roce 2015 a jeho rodiče zde žijí na základě povolení k trvalému pobytu, vyrůstal po dlouhou dobu mimo jejich výchovné působení. Délka jeho pobytu v České republice nepřesahuje 2 roky, není tedy tak zásadní, aby měla podstatný vliv na posouzení zásahu vyhoštění do jeho práv. Žalobce výslovně uvedl, že k České republice nemá žádné vazby. Jeho vztahy k Ukrajině nejsou narušeny, neboť tam dlouho žil bez rodičů, tudíž mu v návratu do vlasti nic nebrání. Od 31. 8. 2016 do okamžiku zadržení pobýval na území České republiky bez víza či oprávnění k pobytu, čímž závažným způsobem porušil zákon o pobytu cizinců. Městský soud shrnul, že po zvážení jednotlivých zjištěných aspektů svědčí více skutečností v neprospěch žalobce a z toho důvodu lze usuzovat, že správním vyhoštěním nebude nepřiměřeným způsobem zasaženo do jeho soukromého a rodinného života. Městský soud zároveň nepřisvědčil námitce žalobce, že jeho snahou je zde studovat. Předpokladem studia cizince je jeho oprávněný pobyt, žalobce však neměl žádné vízum ani jiné povolení k pobytu.

II. Obsah kasační stížnosti

[4] Proti napadenému rozsudku podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost, kterou opírá o důvod dle § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), tedy namítá nesprávné právní posouzení městským soudem.

[5] Stěžovatel brojí proti posouzení jeho vazby na Českou republiku. Schopnost dospělého člověka uspořádat si vlastní život neznamená, že nemá silnou vazbu na svou matku a otce. Jeho rodiče se navíc blíží věku, kdy budou potřebovat podporu ze strany svých dětí. Správní orgán není schopen zjistit v rámci správního řízení, jaký je jeho skutečný vztah k rodičům.

[6] Stěžovatel se také vyjadřuje k otázce bezpečného návratu na Ukrajinu, přičemž kasační stížnost obsahuje kopie několika článků, které mají prokázat, že v důsledku tzv. hybridní války je konfliktem zasažena celá Ukrajina. V oblasti Zakarpatské Ukrajiny, odkud stěžovatel pochází, dochází k oslabování moci centrální vlády, politické síly vytvářejí vlastní ozbrojené složky a orgány policie fakticky nekonají, přičemž je pozorován nárůst kriminálních struktur. Na závěr stěžovatel kritizuje postupy odboru azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra, které jsou dle jeho mínění nesmyslné a administrativně náročné, způsobující, že řada lidí není schopna legalizovat svůj pobyt na území České republiky. Systém udělování dlouhodobých pracovních víz cizincům nefunguje. Na základě těchto důvodů stěžovatel navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil městskému soudu k dalšímu řízení.

[7] Žalovaná se ke kasační stížnosti nevyjádřila.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[8] Nejvyšší správní soud nejprve zkoumal formální náležitosti kasační stížnosti. Konstatoval, že stěžovatel je osobou oprávněnou k jejímu podání, neboť byl účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek vzešel (§ 102 s. ř. s.), kasační stížnost byla podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.) a stěžovatel je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

[9] Důvodnost kasační stížnosti vážil Nejvyšší správní soud v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), přičemž žádnou takovou neshledal.

[10] Úvodem Nejvyšší správní soud připomíná, že správní soudnictví je ovládáno dispoziční zásadou. Obsah, rozsah a kvalita žaloby či kasační stížnosti předurčují obsah, rozsah a kvalitu následného soudního rozhodnutí. Je proto odpovědností stěžovatele, aby v kasační stížnosti vymezil své výhrady proti napadenému rozsudku (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 10. 2014, č. j. 6 As 125/2013 – 50, nebo ze dne 5. 8. 2015, č. j. 2 As 237/2014 - 40, dostupné tak jako ostatní zde uvedená rozhodnutí Nejvyššího správního soudu z www.nssoud.cz).

[11] Podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu je přiměřenost zásahu správního vyhoštění do soukromého a rodinného života cizince třeba posuzovat na základě kritérií stanovených zákonem (§ 174a zákona o pobytu cizinců) a vyplývajících rovněž z judikatury Evropského soudu pro lidská práva vztahující se k čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, jak ostatně městský soud výstižně shrnul na str. 5 napadeného rozsudku (shodně též např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 3. 2013, č. j. 8 As 118/2012 - 45). Zákonným důvodem vylučujícím vydání rozhodnutí o správním vyhoštění není jakýkoli zásah do soukromého nebo rodinného života cizince, neboť ten zásah nastává v důsledku vydání takového rozhodnutí prakticky v každém případě, nýbrž pouze nepřiměřený zásah do života cizince (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 3. 2015, č. j. 4 Azs 4/2015 – 43). Je tedy v prvé řadě na správních orgánech, aby při svém rozhodování usilovaly o nalezení spravedlivé rovnováhy mezi zájmy stěžovatele a zájmy společnosti.

[12] V posuzované věci se správní orgány i městský soud otázkou přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života stěžovatele z hlediska jednotlivých kritérií dostatečně zabývaly. Hodnotily přitom povahu a závažnost dotčeného veřejného zájmu, délku pobytu stěžovatele na území České republiky, jeho rodinnou situaci, rozsah vazeb na hostitelský a domovský stát, jakož i povahu a závažnost porušení veřejného pořádku. Tato kritéria posoudily jednotlivě a ve vzájemné souvislosti, přičemž za použití principu proporcionality poměřovaly zájmy stěžovatele s protichůdným veřejným zájmem. Stěžovatel před pobytovou kontrolou ze dne 22. 10. 2016 pobýval na území České republiky neoprávněně, čímž se dopustil vážného porušení veřejného zájmu, neboť respektování pravidel zákona o pobytu cizinců je nezbytné pro řádné fungování imigračního systému. Doba předchozího pobytu stěžovatele na území České republiky je krátká, nepřesahující dva roky. Jeho rodiče v České republice žijí dlouhodobě (matka od roku 2003, otec od roku 2006) na základě povolení trvalého pobytu. Stěžovatel s nimi po dlouhou dobu nežil, musel si svůj život tudíž zařídit sám a není natolik vázán na své rodiče. Stěžovatel výslovně uvedl, že k České republice nemá žádné vazby. Jeho vztahy k Ukrajině nejsou narušeny, neboť tam dlouho žil bez rodičů a stále tam žije jeho sestra. V návratu do vlasti mu proto nic nebrání. Nejvyšší správní soud tudíž s posouzením přiměřenosti zásahu správního vyhoštění do soukromého a rodinného života stěžovatele souhlasí, a to tím spíše v situaci, kdy byla stížní argumentace v tomto bodě toliko obecného rázu. Citace článků z časopisů a jiných zdrojů bez argumentace vysvětlující, jak konkrétně souvisejí s vyhoštěním stěžovatele, nemohou vést k závěru o nezákonnosti napadeného rozsudku. Z výše uvedených důvodů neshledal Nejvyšší správní soud námitku nesprávného právního posouzení přiměřenosti zásahu do stěžovatelova soukromého a rodinného života [kasační důvod dle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.] důvodnou.

[13] Další námitky uplatněné v kasační stížnosti se týkaly bezpečnostní situace na Ukrajině a kritiky českého cizineckého práva. Tyto námitky stěžovatel v řízení před městským soudem neuplatnil, ačkoliv mu v tom nic nebránilo, takže v tomto rozsahu je jeho kasační stížnost nepřípustná (§ 104 odst. 4 s. ř. s.).

IV. Závěr a náklady řízení

[14] Nejvyšší správní soud dospěl ze shora uvedených důvodů k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji dle § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s. zamítl. Pokud se stěžovatel rozhodl na území České republiky studovat, je na něm, aby se postaral o splnění pobytových a jiných pravidel.

[15] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s § 60 odst. 1 a 7 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., tj. podle pravidla úspěchu ve věci. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Úspěšná žalovaná vznik nákladů řízení o kasační stížnosti netvrdila a ani ze spisu Nejvyššího správního soudu neplyne, že by jí nějaké náklady vznikly, proto jí právo na jejich náhradu nemohlo být přiznáno.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

pokračování

V Brně dne 20. září 2017

JUDr. Karel Šimka
předseda senátu